

Den højtærede Komite drager stærkt til Feltis mod Lovforslagets Adskillelse mellem 2 Grader i Sundhedstilstanden af Kød, svarende til det nugældende blaa og sorte Stempel, og hævder, at hvad der vrages til udenlandsk Brug heller ikke kan være godt nok til Indlandet. Det synes dog at være let forstaaeligt, at der foruden Kød, der maa anses for ubetinget sundt, saaledes at det uden Skade kunde nydes i raa Tilstand, findes en ret betydelig Mængde Kød, som vel ikke kan kaldes fuldkommen sundt, men heller ikke ubetinget sundhedsfarligt, og som maa kunne nydes uden Risiko i logt eller stegt Tilstand. Kød af denne Art har man ment ikke at burde tillade udført, idet man ikke kunde forsvare at gøre dette uden at forsyne Kødet med et Mærke, der antydede denne kun betingelsesvis Anvendelighed, og man kunde da være sikker paa, at intet fremmed Land vilde modtage det. Der ses derimod ikke at være Grund til over for det indenlandske Forbrug paa en Gang at opstille helt andre Forordninger end de i en Række hævdbundne. Sligt Kød forhandles jo overalt her i Landet, hvor der findes ordnet Kontrol, under særligt Mærke, der indeholder en Paamindelse til Køberen om, at Varen bør underkastes en grundig Behandling.

Komiteens Forslag til en Ordning af hele Kødkontrollspørgsmaalet er unægtelig meget simpelt, og hvis det var lige saa godt som simpelt, maatte vi, der et helt Aar igennem have overvejet dette Spørgsmaal, egentlig skamme os over, at vi ikke have kunnet finde paa en saa simpel Løsning. Men det er desværre ikke godt.

Den bedste og egentlig den eneste helt gode Kontrol er den, der udføres paa et Slagtehus, hvor man undersøger faabel det levende som det slagtede Dyr med samtlige Indvolde. Meget mindre god er Kontrollen med indført Kød, der dog har de vigtigste Organer hængende ved eller følgende med Kroppen; flestest er Kontrollen med indført Kød uden Indvolde. Og nu foreslaar Komiteen at gøre en saadan „kommunal Indførelskontrol“ — som det synes endog uden Organledsagelse, idet der tales om Kontrol med Spæk, Brystflæk, Skinker og Bove — til væsentligt Grundlag for hele Ordningen!

For Indlandets Bedkommende er det umuligt at gennemføre Slagtehuskontrol med alt Kød. Man kunde ganske vist tænke sig indført Kontrol med al Slagtning over hele Landet, saaledes som det paataentes i Tyskland, men en saadan Kontrol vilde ingenlunde blive af samme Værdi som den, der finder Sted i et velordnet Slagtehus, idet den for en meget stor Del maatte udføres af Lægmeend og ikke af fagligt uddannede Dyrslæger. Forskellige Forhold, der findes nærmere udviklede i Kommissionens Betænkning, have gjort, at man for Tiden ikke mener at kunne tænke paa Indførelsen af en saadan almindelig Kødkontrol. Man har maattet indskrænke sig til at udvikle videre de Forhold, der allerede eksistere her i Landet, nemlig en ordnet kommunal Kontrol i Byerne, bestaaende dels i Tilsyn med selve den i Byerne stedfindende Slagtning (i offentlige eller private Slagterier), dels i Tilsyn med Kød, der indføres fra Landet. Denne Tilførel kan ikke udelukkes, og man søger da at gøre Kontrollen med den saa god som mulig ved at forlange vedhængende Organer, men man har derved ingenlunde tillagt den samme Værdi som Slagtehuskontrollen. Endnu mindre gælder dette om Kontrol med indført Kød uden Indvolde, saaledes som man har ment det nødvendigt for Kjøbenhavns Bedkommende at tolerere med Hensyn til Svin, saa længe Kommunalbestyrelsen her ikke selv slutter sig til Sundhedskommissionens Forslag om ogsaa for disse Dyr's Bedkommende at fordrø en mere betryggende Ordning — hvad jeg haaber inden lang Tid vil ske. (Svovrigt vilde Spørgsmaalet om Svinekontrollen formentlig naturligt løses derved, at en Del af de til Kjøbenhavn bestemte Svin slagtedes paa det offentlige Slagtehus og andre paa de bestaaende Slagterier).

Maar Talen er om Kontrol med vor Udførsel, skulde man synes, at alle maatte kunne enes om at ønske denne saa god som mulig. Vilde vi sikre os et godt Marked for vort Kød, maa vi passe paa, at der ikke affendes Varer, der ikke kunne staa for en streng Kritik. At en saadan venter os i Udlandet er jo bitterligt allerede nu, og man kan være sikker paa, at de sanitære Forordninger ikke ville formindskes, men tværtimod stige i de nærmeste Tider. Ret beset turde Handelsstanden være lige saa interesseret som Landbruget i Beskræbelse for at imødekomme Udlandets Krav og for at undgaa Lukning eller Besværliggørelse af Markedet. Men saa bør den heller ikke finde det urimeligt, at man foreslaar strengere Kontrol med det, der skal udføres, end med det, som vi beholde herhjemme.

Dette gælder ogsaa i fuldt Maal om vor Pølseindustri. Skulle vi kunne gøre os Haab om at opretholde og udvide det udenlandske Marked for denne ophømt